

Ezin puskatu dute
Lauen indarrakin.
Ari dirade lertzen
Gaisoak alferrik,
Ez da puskatutzeko
Lauetan indarrik.
Orduan zien aitak
Semeai esan,
Orra nere semeak

Elkartea zer dan:
Izaten bazerate
Elkarrekin etsai,
Zuek garaitutzeko,
Askoko da nor-nai;
Baña makillen gisa
Elkarturik ongi,
Ez diruk gai izango
Zuentzat amabi.

ANTON ECHE-GALGARRIA.

Ustez beti jardungo
Zuela lanean,
Oficio batean
Ez bazan bestean,
Artu zituen Anton
Eche-galgarriak
Ofizio mot asko,
Ez bazan guztiak.
Arotzaz gañera zan
Errementaria,
Argiña, kapagiña,
Eta dendaria;
Gero berriz gañera
Zan zapataria,
Itz batean Anton zan
Bear zan guztia.
Eziñ esan diteke
Zeukan fantasia,
Ez ere errikoak
Zien enbidia.
Bere auzoan zuen
Gizon bat argia,
Izengoiti emalle
Gutzizko andia.

Onek esaten zuen
Karrikan, ferian,
Lagunakin arkitzen
Zan toki guztian;
Apostura egingo
Diot edozeñi,
Eta, ala nai badu
Antoni berari:
Asmatzen derala nik,
Zer zaion gertatzen
Lau urreren barrenen,
Ez bada len iltzen.
Ez du jatekorika
Izango echean,
Ez ere jakirika
Sartzeko eltzean;
Ofizio bat ongi
Bear da ikasi,
Ez milla ofizio
Eta milla gaizki.
Oraindika lau urte
Ez ziran pasatu,
Onek esan zuena
Bera zan gertatu.

Antonek ezer ongi
 Ez zuen egiten,
 Eta asi zitzaion
 Jendea atzeratzen,
 Alako moduan non
 Ez zuen inondik
 Illabete osoan
 Egun biko lanik.
 Auzokoak esaten
 Zuen orduanche,

Sarri asiko zaigu
 Anton echez-eche.
 Argatika beñere
 Ez da bear aztu:
 Bi ofziok inor
 Ez du aberastu,
 Eta bitatik gora
 Dituzten guztiak,
 Izan oi dira beti
 Eche-galgarriak.

LA CRUZ DEL CAMINO.

De este valle ignorado peregrino,
 Del sol lejano á la espirante luz,
 Descansando á tu sombra en el camino,
 Héme á tus plantas, cruz!

Eterna aquí, clavada en el sendero,
 Tus piedras con mis labios al tocar,
 No soy para adorarte forastero,
 Soy del mismo lugar!

Si mi hogar á tu lado no blanquea,
 Me finjo entre otros el que yo perdí;
 Yo vengo, cual las hijas de la aldea,
 A rezar junto á ti!

Ellas, dormidas á las pompas vanas,
 La suya doblan al besar tu frente,
 Cuando llevan, unidas como hermanas,
 El cántaro á la fuente!